

lidt mere i Fredags — og det havde der været al Grund til —, kunde jeg have sluttet af paa 10 Minutter med nogle forholdsvis korte Bemærkninger. Nu trækker Venstre det selv ud, og saa mener jeg, at naar man har Tiden, naar Venstre selv giver mig Tid, vilde jeg være meget uhøflig, hvis jeg ikke paa en i Formen høflig Tale af Ministeren gav et høfligt Svar.

Hermed skal jeg ogsaa være færdig. Jeg kunde ønske, at vi snart kom til Udvalgsarbejde, der er ikke lang Tid til det, og nu er den yderligere forkortet ved Venstres Trækken i Langdrag. Jeg vil ikke tærsk Langhalm paa Sagen. Jeg tror ikke, at det er en død Mus, der ligger paa Logulvet, men Ministeren har ikke Ret til at erklære det Jensen-Sønderupske Forslag for dødt. Hele Højrepressen erklærer Ministerens Lovforslag for dødt, ja, endog selvdødt. Er det kun døde eller selvdøde Mus, der ligger paa Logulvet, vil jeg endnu mindre være med til at tærsk videre. Men jeg tror, at saavel Ministerens som det Jensen-Sønderupske Forslag kan blive levende. Vi vil spejde efter enhver Spire til Liv og være med til at udvikle den, saaledes at vi snarest muligt faar Enkeltmandskredsene tilbage. Men kun paa det Vilkaar, at det, som een Gang er opnaaet, bevares. Der stod i Ministerens Tale noget om, at jeg havde sagt, at det var i Grundloven, Ligeligheden var blevet forankret i 1920. Læs min Tale, ærede Hr. Minister, og De vil se, at det havde jeg aldeles ikke sagt. Jeg havde sagt, at det Ligelighedsprincip, der blev vundet i 1920, det var itre Partiers Livsinteresse, og det var forankret i Grundloven, nemlig i 1915. Saa fik vi det gennemført i ufuldkommen Stand i 1915 og 1918. Det viste sig at være ufuldkomment, der maatte foretages en Forandring, og vi kom saa til den store Forbedring i 1920. Venstre vilde det ikke paa det gamle Grundlag, modsatte sig det stadig, og saa maatte vi gaa til et nyt Grundlag. Det var det, der blev vundet i 1920 ved den Valglov, vi nu har. Derved har vi faaet Grundlovens § 32 udformet saa stærkt, og jeg giver det ærede Medlem Hr. Christmas Møller fuldkommen Ret i, at naar man er naaet saa vidt, kan man ikke gaa tilbage. Man kan en Tid lang skridtvis nærme sig Grundlovens Ideal, og man vil ikke kunne kalde det grundlovsstridigt, naar man alligevel nærmer sig Idealet. Men har man en Gang naaet det fulde Ideals Gennemførelse, saa er det grundlovsstridigt at vende tilbage til en mere utilfredsstillende Ordning.

Vi er altsaa for vort Vedkommende

villige til at forhandle om at vende tilbage til Enkeltmandskredsene, men kun naar det fulde Ligelighedsprincip, som en Gang er vundet, opretholdes sammen dermed.

Christmas Møller: I de Bemærkninger, den højtærede Indenrigsminister gjorde til Partiernes forskellige Ordførere, vendte han sig med ret voldsom Kraft mod alle dem, der vilde beskyldte ham for at have begaaet Valggeomtri med dette Forslag — en Beskyldning, jeg i øvrigt ikke har rettet mod ham. Han slog ogsaa med voldsom Kraft fast, at her skulde være Retfærdighed, og at dette Lovforslag indeholdt større Retfærdighed og mere Chance for i alle Tilfælde at medføre fuld Forholdsmæssighed end Loven af 1920. Vi for vort Vedkommende er taknemmelige for, at Ministeren har stillet sig paa dette Standpunkt, at denne Valglov, om den skulde blive vedtaget, ikke skal være et Tilbageskridt paa disse Omraader, men et Fremskridt. Men det forekommer mig da — og det vil jeg gerne slaa fast —, at i det Øjeblik Ministeren bliver klar over, at det Valglovsforslag, han selv har fremsat, ikke kan gennemføres — og man har vel Lov til at sige, at store Chancer for at blive gennemført har det ikke; om det Parti, som er nærmest til at stemme derfor, Socialdemokratiet, har man utvivlsomt Lov til at sige, at dets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, ikke dirrede af Kærlighed til det —, bliver Konsekvensen efter mit Skøn den, at Ministeren maa være villig til at arbejde paa de Forbedringer af den nuværende Valglov, som vi for vort Vedkommende gerne vil være med til. Jeg skal give Ministeren fuldkommen Ret i, at den nuværende Valglov kan trænge til Forbedringer, og ogsaa give ham Ret i, at det er saare nemt at stille Eksempler op, hvorefter Valget i 1920 med nogle ganske enkelte Ændringer ikke vilde give et retfærdigt Resultat. Men naar dette er Tilfældet, og naar Ministeren selv med stor Kraft forlanger Retfærdighed, skulde man synes, at det Standpunkt, vi Konservative stillede os paa, første Gang jeg havde Ordet, ogsaa skulde kunne vinde Ørenlyd her i Tinget. Jeg tror ogsaa, man med Tilfredshed kan konstatere, at de Krav, man satte som Betingelse for en Valglovsændring, Kravet om en mindre indviklet Valglov og Kravet om Sparsommelighed paa dette Omraade, er fuldkommen opgivet, og det eneste, der nu bliver tilbage, er Spørgsmaalet, om vi skal have Enkeltmandskredse eller ej. Og dør maa Ministeren und-